

Како тај историчар сматра, данас те две стране немају јасног схватања сценарија за будућност. „Украјине више бити неће. Она Украјина коју познајемо – то је појава из прошлости. Све оно што ћемо у будућности видети – то ће бити нека друга појава, друга Украјина. Ми више не можемо да разматрамо историју Украјине и њене интересе. Жртвовани су од стране оних који су спонзорисали, организовали и настављају да подржавају те преврате“, истакао је Колеров.

Наставио је: „Живот Источне Европе и Евроазије после Украјине захтева поште и приступ оних страна које учествују у том процесу.“

Како тај историчар каже, данас се може запазити да се Немачка враћа својим гробовима“, и да ће јој се много у Украјини повећавати. Како он сматра: „Морамо разматрати шта свака од страна – Немачка, ЕУ, Пољска – види у будућности те територије. Ни једна од тих страна нема увиђаја како треба да изгледа будућност Источне Европе после Украјине.“

Како он каже, у овом тренутку се разни представници структура ЕУ, немајући јасни сценарио будућег развоја, баве тиме да јавност „хране реториком о европским вредностима које после покоља француске редакције часописа Charlie Hebdo имају само анегдотску вредност“ – он сматра да су то „европске самоубилачке вредности“.

Међутим – продужава Колеров – ни у руској експертској јавности, као ни код руских власти, нема јасног схватања о даљим сценаријима и о будућности после Украјине.

Како је истакао: „Знамо да су односи Русије и њена решења о Криму, Донбасу и другим територијама Источне Украјине били реактивни. (...) Знамо и да је сва претходна политика Русије према Украјини – подршка Јануковича, обећања кредитирања, питања гаса, Харковски споразуми – била диктирана принципима које бих назвао династичком политиком, принципима који се регулишу еволуцијом на врховима и обавезама врхова, који се не спроводе и који су погубне по националне интересе наше државе. У односу на фебруар прошле године – Русија је у Украјини изгубила. Она је прокоцкала сву своју двадесетпетогодишњу политику према Украјини.“

Како је казао Колеров, Украјина је снагама свих својих влада – које су формално биле проруске, а суштински антируске и прозападне – систематски остваривала чврст курс ка „рехабилитацији прохитлеровског бандеровског колаборационизма, што је сада постало и званична идеологија“.

„То је страховити пораз наше спољне политике. Јулија Тимошенко је била апсолутно у праву када је говорила да је од свих влада Украјине баш Јанукович начинио највећи број успешних напора за интеграцију Украјине у НАТО. Баш за време његовог премијерства је ваздушни простор Украјине био у потпуности потчињен контроли НАТО-а, итд.

И тако, у поразу своје двадесетпетогодишње политике, Русија је низом својих потеза импровизовала на Криму, у Донбасу, као и Украјини у целини. У томе свему, Русија је она страна која се брани. У праву смо ако се упитамо: какав је лик оне будућности коју Русија жели да оствари? Који је то принцип у односу на Украјину? Принуђен сам да кажем да немамо представу будућности. Постоје покушаји да се ускладе неки разнородни принципи: интегралности Украјине, федерализације Украјине, права истока Украјине на самоопредељење, војне безбедности Русије у вези са експанзијом НАТО-а у Украјину – до чега ће без даљег и доћи. Једино је оно што се ни који начин даље не разматра и што је подржано максималним општенационалним консензусом – то је однос према Криму. Подршка питању Крима је за 15-20% виша од подршке Путину и 10% виша од подршке Дану победе, и то је апсолутни рекорд у до сада разматраној историји руског друштва. Повлачење у питању Крима значи смрт руске државности, национално самоубиство нашег народа. Желим да то сви схвате. Као отац, чији старији син служи у армији, говорим то са свом одговорношћу: ма шта нас то може коштати – ми се нећемо повући.

Уз то, ипак немамо представу о будућем регулисању свих питања. Могу да размишљам о прихватљивим сценаријима за Донбас. Као човек који се много година бавио и који се и сада бави Јужном Осетијом, Абхазијом, Придњестровљем, Нагорно Карабахом – могу рећи да би за нас најбољи сценарио био замрзавање тог конфликта. Треба полазити од тога да споразуме из Минска, на првом месту, неће поштовати Запад. Обама, који не учествује у нормандијској формули, већ је финансирао одступање од њиховог поштовања. Уништаваће нас до краја – и ми то знамо. Зато ћемо се и бранити.“

По речима Колерова, Запад ће са своје стране наставити са притисцима, а већ су јасни и правци доношења следећег ударца за слабљење Русије:

„Убеђен сам да ће следеће тачке на које треба да обратимо пажњу, тачке на којима можемо очекивати јасно и конфликтно мешање Запада на постсовјетском простору: Узбекистан, Казахстан, Азербејџан, Белорусија и Јерменија.“

Казао је да ће истовремено државе ЕУ и САД целом том региону наметати модел шок-терапије, уз паралелно изазивање неравнотеже у наоружавању.

Он сматра: „Колонијална компрадорска економија је у суштини она перспектива коју ЕУ и САД намећу источноевропском простору. Шта они желе да нам по питању безбедности предложе? То је одрицање од одржавања равнотеже оружаних снага, уз ширење НАТО-а до Харкова.“

Као типичан пример тога је навео повећавање снага НАТО-а у балтичким државама, где се под изговором вештачких скандала и наводне угрожености од стране Русије, у Литванији, Летонији и Естонији не организују само командне тачке НАТО-а него читави центри – као што је онај кибернетичке безбедности у Естонији, или енергетске безбедности у Литванији.

Колеров је закључио: „Какву врсту будућности нам носи тај процес? Ту будућност не диктира Европска унија. Пут САД ка апсолутном светском лидерству је водио преко два светска рата (...) И сама она финансијска пирамида САД подразумева свођење

економије и безбедности Старога Света на нулу.“

Овај реферат је био презентираан у оквиру Зимске школе „Русија и Запад: Quo Vadis?“ од ржане у Великом Новгороду од 9. до 13. фебруара 2015. године. Школу је организовао Центар међународне и регионалне политике

(
Центр международной и региональной политики). Партнери су били фондови „Руско-пољски центар дијалог и договора“ („Российско-польский центр диалога и согласия“), представништво Фонда Фридриха Еберта у Русији, амбасада Пољске у Русији, информативни биро НАТО-а у Русији, Пољски институт у Санкт Петербургу, амбасада Данске у Русији и генерални конзулат Норвешке у Санкт Петербургу

ИЗВОР: [ИА Регнум, 16. 2. 2015](#) , Стање ствари

([Евроазија](#))